

PRIEKULES BAPTISTU DRAUDZE

Augusts (89) – 2013

Kā ir ar tavu aktivitāti draudzē? Vai tu esi sēdošs kartupelis, kas tikai vēlas saņemt, vai esi aktīvs kalpošanā un esi gatavs ziedot savu laiku un talantus, lai labā vēsts tiktu nesta pasaulē? Draudzes dienas bija svētīgs kopā būšanas laiks, lai klausītos un mācītos, lai redzētu un saprastu, lai iesaistītos un darbotos...

No 19. līdz 21. jūlijam mūsu draudzē norisinājās Misijas dienas. Dziedājām, spēlējām, sportojām, cepām un mācījāmies. Mūsu īpašie viesi bija misionāre Kristīne Ēce ar savu vīru, kuri ir pabijuši vairāk kā 20 valstīs kalpojot cilvēkiem stāstot par Dievu. Vēl īpašas viešņas bija Brazīlijā dzimušās latviešu misionāres Rinkonas misijā Velta Kaģis un Ondina Kreplina. Abām pāri 70 gadiem un pirmo reizi Latvijā. Veltas tēvs ir nācis no Priekules. Viņas pastāstīja par latviešu baptistu kalpošanu Rinkonā, Bolīvijā un aicināja braukt, arī tur, lai kalpotu vietējiem iedzīvotājiem. Pašreiz tur atrodas latviešu meitene Agrita Drēska. Viņa palīdz internātskolā vietējiem bērniem, kuri tiek izglītoti.

Mēs klausījāmies par misijas darbu pasaulē, ko stāstīja Kristīne Ēce un bija ļoti daudz par ko domāt. Īpaši par to, ka mēs varam priecāties un lepoties, ka mums ir sava valsts, valsts teritorija, valsts valoda, himna, karogs un iztulkota Bībele. Pasaulē ir 7105 valodas. Visa Bībele ir iztulkota tikai 518 valodās. Latvija bija pirmā 50 kurai tika iztulkota visa Bībele.

Ļoti bija jāpārdomā par praktiskām lietām, kas mums pieder. Piemēram, ja tev mājās ir ledusskapis, savas drēbes un jumts virs galvas, tad tu piederī pie tiem laimīgiem 25% pasaules iedzīvotājiem, kuriem tas ir. Pārējiem 75% nekas no tā nav. Ja tu lieto datoru, tad esi pateicīgs, jo 88% pasaules iedzīvotāju tāda nav. Un, ja tev ir iespēja lietot internetu, tad tu esi laimīgajā 8% sarakstā, kuriem tas ir pieejams. Cilvēkam ir ļoti nepieciešams ūdens. Ja tu saņem un vari lietot tīru ūdeni, tad esi pateicīgs, jo 82% pasaules iedzīvotāju nesaņem tīru ūdeni, vai nesaņem vispār. Vienkārši novērtē!

Taču pats nopietnākais un atbildīgākais fakts ir tas, ka kopumā 24% pasaules iedzīvotāji nekad nav dzirdējuši par Dievu un Viņa glābjošo vēsti caur Jēzu Kristu. Iedomājies, katrs ceturtais

cilvēks pasaulē nekad nav dzirdējis par Dievu. Ir cits skaitlis, kuri ir dzirdējuši, bet nav pieņēmuši. Tie ir 42% no pasaules iedzīvotājiem. Tad nu paliek 33% kuri tic Dievam. Vai esi domājis par to, ko īsti tu dari ar Dievu?

Vēl dzirdējām statistiku par finansēm. Tas, kā mēs tērējam savu naudu, parāda mūsu prioritātes. Ātrāk vai lēnāk cilvēki nopelna 5000Ls. Citam 3 gadi, citam mēneša alga. Statistika parāda, ka no katriem 5000 latiem kristīgiem mērķiem, atbalstam cilvēkiem tiek ziedoti 7,50Ls. Konkrēti misijas darbam, lai cilvēkiem ar vēsti par Dievu būtu iespēja pastāstīt citiem, kuri to nav dzirdējuši, ziedo 0,50 santīmus no 5000 latiem. Un tur, kur ir visgrūtāk. Kur kristieši tiek vajāti un kristīgā ticība ir apdraudēta, lai tur palīdzētu ar šo vēsti, tiek ziedoti 0,0001 santīms. Paskaties, kā tu vari palīdzēt saviem līdzcilvēkiem, savai pilsētai savai baznīcai. Dievs tev ir devis visu. Palīdzī cilvēkiem pasaulē dzirdēt par Dievu.

Turpinoties Misijas dienām, sekoja vēl tādi notikumi, kā foto orientēšanās pa Priekuli. Bija 20 objekti, kuri jāatrod pēc bildēm. Piedalījās dažādi vecumi un četras komandas. Turpinājumā notika „Dieva dāvana man”, jeb kā tautā saka, talantu šovs. Atklājām, ka mūsu starpā ir muzicējoši, dziedoši un stāstoši talanti. Ģirts mācēja uzcept ļoti garšīgu ruleti. Viņam tikai 11 gadi.

Svētdienā pēc dievkalpojuma turpinājām ar jauno puišu un vīru sacensībām. Notika akmeņu nešana, bluķa mešana, ūdens kannu nešana, riepu velšana, ķerras stumšana un mašīnas vilkšana. Atklājām, ka vīri ir izaicinājuma pilni, pusaudži nenogurdināmi un Dievs ir devis spēku to lietot pareizi. Rūpējoties par saviem mājas ļaudīm un palīdzot pilsētai. Bija liels prieks būt kopā ar atbildīgu komandu un brīnišķīgiem cilvēkiem – ar jums, draudze.

Mārcis

XX

No 26. līdz 28. jūlijam notika „Tēvu un Dēlu” ekspedīcija ar kanoe laivām. Jau otro gadu tēvi ar dēliem velta īpašu laiku siltajās vasaras dienās, lai kvalitatīvi pavadītu neaizmirstamas dienas, kuras paliks atmiņās uz mūžu gan dēliem, gan tēviem.

Tēvi savā ikdienā dara savu pienākumu: rūpējas par savu ģimeni, saviem vecākiem, strādā un velta laiku saviem bērniem. Organizējot šādu ekspedīciju, mēs vēlamies šo īso laiku, tēviem un dēliem, padarīt vēl kvalitatīvāku un aizraujošāku. Tas ir ieguldījums mūsu puīšos, kuri vēro savus tēvus, kuri vēro, kā mēs izturamies pret savām sievām, vecākiem, darbu un dažādiem izaicinājumiem. Ļoti bieži jaunie zēni grib kļūt par to, ko dara tēvi. Ja „rītdienā” vēlamies redzēt puīšus, kuri grib precēt savas mīļotās meitenes, kuri mīl savus bērnus, vecākus, sabiedrību un dabu, tad jāiegulda viņos ir šodien. Kādu piemēru un paraugu dosim šodien, tādus vadītājus un strādniekus mēs redzēsīm nākotnē. Es ticu, ka Priekulē un ne tikai, tas ir iespējams. Atdod no „sava” laika dēliem un meitām.

Piektdienā, 26.jūlijā, pl.13.00 mēs laidāmies mazā mežonīgā upītē Ruņā. Netālu no Gramzdas. Tur bija neskaitāmi bebru dambji, zirnekļi, kukaiņi. Bieži laivu nācās stumt, jo upe sekla ar dažādiem sēkļiem. Vīrs galvas kārkli tā pārauguši, kā jumts. Beбри mums sagādāja lielus pārsteigumus. Spraucoties cauri dambjiem, reizēm varēja iztēloties kā nelielos ūdenskritumos. Ruņas upe aiztek līdz Lietuvas robežai un tālāk tā ir Apše. Jau platāka un daudz vieglāk „kuģojama”. Pilna ar kokiem un bebru dambjiem. Pusdienas pie Skodas, aukstā zupa no kafejnīcas „Ikars” līdzī paņemtajā termosā. Vēlā vakarā pl.21.00 sasniedzām mūsu nometni km aiz Skodas, Bārtas upes krastā. Kopā ceļā kādi 25 km. Ekstrēmi, jo

zivis nenokērām un zupā palika vien dārzeni. Ēdot vakariņas pl.23.00 grūtāk redzēt, ko ēst un dzert. Tad naktsmiers. Dažiem nē... ☺

Nākošā diena daudz mierīgāka, laivojām vien 3 stundas un nonācām atpūtas bāzē „Ods”. Ļoti laipna uzņemšana, sakopta vide un patīkamas dabas ainavas. Ceļā satikām bebrus, čūskas, melno stārķi, kormorānus (putni), nirējpiļes. Šodien daudz veiksmīgāka. Nokērām līdakas, asarus, raudas. Vakārā neaizmirstama zivju zupa, makaroni ar gaļu un sautējums folijā ar jauniem kartupeļiem, burkāniem, zivīm, sīpoliem, sviestu un garšvielā. To vienkārši nevar aizmirst!!! Dēliem ar tēviem vakara futbols, frīzbijis, makšķerēšana, peldēšanās, tēja un vakara jautrība.

Pēdējai dienai, Svētdienai, bijām sakrājuši spēkus un dodāmies līdz Nīcai, Otaņķu tiltam. Ceļā kādi 15 km. Pl.10.00 sākām un 15.00 bijām pie Otaņķu tilta. Bārta skaista, ļoti maz šķēršļu. Dažviet straume lielāka, citviet mazāka, daži sēkļi, vairākas norādes upes krastā cik km līdz Nīcai. Skaistas kempinga vietas. Galdi, krēsli un ugunsgrūdu vietas. Saule pamatīgi cepina un tā atstāj atmiņā ļoti jaukas un neaizmirstamas dienas vīriem. Esošiem un topošiem. Kopā bijām 10 vīri, 11 zēni, 5 jaunieši. Jaunākajiem 4 gadi, vecākajiem pāri 50.

Paldies draudze par atbalstu un lūgšanām. Paldies tēviem, kuri piedalījās. Paldies mūsu Tēvam par laiku, sarunām, problēmām un risinājumiem dažādās situācijās.

Mārcis

Ko par šo ekspedīciju saka paši dalībnieki?

Pēteris: piedalījies pirmo reizi un man ļoti patika. Ļoti jauks kopā būšanas laiks, kad veidot personīgas attiecības, bez steigas parunāties...

Ēriks: ļoti piemērots laiks laivu braucienam: ūdens, straume, aizsprosti, beбри; brīnišķīgi ceļabiedri. Patīkami vērot, kā tēvi kopā ar dēliem darbojas. Labprāt arī nākošajā gadā piedalītos...

Dzintars: labs brauciens, sākums varēja būt vieglāks. Žēl, ka dēli nevarēja piedalīties, līdz ar to kā „brīvais” dalībnieks, piestrādāju par pavāru☺. Viktors paķēra čūsku rokās! (par laimi, tas bija zalktis)

Gunvaldis: foršs kolektīvs, jauki draugi, draudzīgi sadzīvoja un brālīgi dalījās. Bija iespēja daudz labas lietas iemācīties, airējot iepazīt vienam otru. Bija vajadzīga liela pacietība, lai mazajiem ierādītu pareizu airēšanu. Lieliska aktīvā atpūta, bērniem ļoti patika kartings!

Edgars: ja būs piedāvājums droši vien, ka nākošgad atkal laivotu. Incīgi bija pa bebru dambjiem laist lejā!

Mārtiņš: sajūsmā! Žēl, ka nebija vairāk dienas, varēja būt desmit!

Visvērtīgākais ikdienas ieradums – atgādināt sev evaņģēliju.

/C.H.Spurgeon/

XX

Ne reizes vien jaunie saņem pārmetumus par atkarību no mobilajiem telefoniem. Bet tas jau nav tikai spēlītes un muļķīgas īsziņas...

Mūsdienās viss ir tik modernizēts. Atceros, kad studiju laikā grāmatvedības praksē visus dokumentus rakstījām ar rokām. Pildījām tabulas, kuras dažkārt vienas apmērs bija pa visu kabineta perimetru☺. Šodien viss tas "salien" datoros un cietajos diskos un nelielā ekrānā ir iespējams aplūkot ietilpīga apjoma dokumentu informāciju. Tāpat ar sakaru pakalpojumiem - kādreiz ar draudzenēm sarunājām ceturtdien piecos uzspēlēt volejbolu un visām viss bija skaidrs, ka ceturtdien piecos jāierodas laukumā. Šodien visi bērni ir mobilizēti ar telefoniem un vairs jau neviens neko nesarunā, kā vien "Sazvanāties!"

Manuprāt, visa modernizācija pasauli ved tādā kā steigā, pat ikdienišķas lietas cilvēki vairs nemēdz darīt prātīgi, bez steigas. Bet ne par to ir manas pārdomas. Kopumā man ļoti patīk modernās ierīces, jo šoreiz manas pārdomas ir par to, ka manas attiecības arī ar Dievu ir ļoti modernas ☺

Jau aptuveni divus gadus ar kādu sev mīļu māsu Kristū katru vakaru kopā lūdzam Dievu, pasakāties, aizlūdzam par katras īpašajām vajadzībām, arī pārrunājam kā mums katrai ir gājis un kā diena pavadīta un ko Dievs ir labu un daudz mums katrai darījis. Un šo laiku lūgšanās mēs pavadām... pie telefona. Mēs nedzīvojam vienā pilsētā un nestrādājam vienā darbā, dažkārt pat izceļojam uz citām valstīm, un šeit nu man gribas slavēt Dievu par to, ka Viņš ir devis cilvēkiem dāvanu izdomāt un ražot mobilos telefonus, kurus šodien varam lietot, lai sazinātos. Vēl vairāk - mūsu acīm neredzamos radioviļņus kādam bija talants izmantot, lai radītu globālo sakaru tīklu, lai radītu internetu un to arī mēs šodien lietojam, lai... arī sazinātos ar Dievu.

Dievam nav telefona numura, nedz arī e-pasts, bet Viņa Gars dzīvo ikvienā no mums (1.Kor.6:19), mūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, un mums ir telefona numurs, gan e-pasta adrese.

Dievs tāpat mūs ir aicinājis kalpot viens otram, aizliegt sevi, neskatīties uz savām vajadzībām, bet visupirms uz citu vajadzībām. Un cik labi ir, ka mums katram ir vismaz viens pazīstams *enģelis*, kuram grūtā brīdī piezvanīt vai uzrakstīt e-pastu.

Tāpat, es ticu, mēs katrs zinām kādu, kura *enģelis* varam būt, piezvanot un apjautājoties "Kā klājas? Vai varu kā palīdzēt?" utml.

Es nespēju iedomāties nevienu dienu bez sava ikvakara zvana vai īsziņas vai e-pasta uz debesīm ar lielo PAAAAALLLDDDDIIIIIEESSSSS! par atkal doto žēlastības dienu, par aizsardzību un mīlestības porciju, kuru dalīt tālāk saviem līdzcilvēkiem. Tāpat es nevaru iedomāties ne dienu, kad nenosūtu īsziņu vai e-pastu, vai nepiezvanu un neiedrošinu kādu no saviem vismīļākajiem cilvēkiem. Un es nevaru iedomāties dienu, kad pati nesaņemu e-pastu, īsziņu vai zvanu no *enģeļiem*, kuriem ir Vārds no Dieva, ko savukārt pateikt man.

Dievs šķietas kaut kas tik liels un varens, un tāls, un neaizsniedzams, bet patiesībā Viņš ir tik tuvu klāt katram vienam, Viņa *enģeļi* stāv nomodā par mums ne tikai blakus mums, bet arī zvana attālumā, lai, ja gadījumā nesajūtam tos, kuri ir mums blakus, tad varam kādam no viņiem piezvanīt.

Un mana garīgā barība, mans Dzīvais Dieva Vārds man katru dienu ir līdz pat kabatā, jo šodien Bībeli es varu lasīt arī telefonā. Atzīmēt garšīgākās rakstu vietas un ielikt atgādinājumus par garīgām uzkodām visas dienas laikā.

Iespējams jau, ka pasaule nepārtrauktu griezties ap savu asi, ja uz dienu kāds izslēgtu visus mobilos telefonus un apturētu globālo sakaru tīklu, bet šodien es esmu pateicīga, ka Dievs man ir devis iespēju lietot modernās tehnoloģijas, lai kalpotu un būtu Viņam tik tuvu cik tuvu iespējams būt.

Estella

Vasaras Bībeles skola gaida dalībniekus! Vadītāji tai aktīvi gatavojas, bet draudze esiet aicināti lūgt par šo notikumu. Pavisam tuvu ir arī skolas laiks, kad mūsu jaunā paaudze uzsāks kārtējo vai arī jaunu mācību gadu un arī šis laiks ir mūsu lūgšanu laiks...

/Jolanta Nierliņa-Buzmakova/

Bērna piecas mīlestības valodas G. Čepmena interpretējumā

Apliecinājuma vārdi

Parasti vecāki neskopojas ar apliecinājuma vārdiem, kamēr bērns ir mazs.

Kāpēc ir tā, ka, bērniem augot lielākiem, mūsu apliecinājuma vārdi pārvēršas nosodījuma vārdos? Bērnam kļūstot vecākam, mēs sliecamies biežāk nosodīt viņa kļūdas nekā uzslavēt panākumus.

Mūsu negatīvie, kritiskie vārdi iedragās psihi bērnam, kura primārā mīlestības valoda ir apliecinājuma vārdi. Simtiem 35-gadnieku joprojām ausīs skan pirms 20 gadiem teiktie vārdi: „Nespēju noticēt, ka cilvēks var būt tik stulbs.” – „Tu esi bezatbildīgs un nekad neko nerasnēsi.” Kad primārajai mīlestības valodai tiek tik postoši kaitēti, visu pieaugušā dzīvi cilvēki cīnās par pašapziņu un jūtas nemīlēti visu dzīvi.

Kvalitatīvi pavadīts laiks

Kvalitatīvi pavadīts laiks nozīmē veltīt bērnam nedalītu uzmanību. Mazulim tas nozīmē kopīgu bumbas ripināšanu, sēžot uz grīdas. Tas nozīmē spēlēšanos ar mašīnītēm un lellēm. Tas nozīmē rotaļas smilšu kastē, ceļot pilis, ieejot viņa pasaulē, visu ko darot kopīgi. Tu vari būt ieracies datoros kā pieaugušais, bet tavš bērns dzīvo bērnu pasaulē. Ja galu galā gribi ieviest savu atvasi pieaugušo pasaulē, tev jāspēj nolaisties līdz viņa līmenim.

Bērnam kļūstot vecākam, parādās jaunas intereses, un tev ir jāiedziļinās tajās, ja gribi izprast viņa emocionālas nepieciešamības. Ja viņš aizraujas ar basketbolu, interesējies par basketbolu, spēlē kopā ar viņu, ved viņu uz basketbola spēlēm. Ja viņš aizraujas ar klavierspēli, iespējams, tev arī nekaitētu paņemt klavierstundas vai vismaz ar nedalītu uzmanību klausīties, kā viņš spēlē. Nedalītas uzmanības sniegšana bērnam nozīmē, ka tev rūp, ka viņš tev ir svarīgs, ka tev patīk būt kopā ar viņu.

Dāvanu saņemšana

Daudzi vecāki un vecvecāki pārmērīgi runā dāvanu saņemšanas valodā. Ja vecāki ir turīgi, viņi tiecas bērnam pirkt daudz dāvanu. Daži tic, ka tas ir labākais veids mīlestības izrādīšanai. Daži mēģina bērniem atlīdzināt to, ko pašiem nespēja sniegt viņu vecāki. Viņi pērk to, ko paši vēlējas,

kad bija mazi. Bet, ja vien tā nav bērna primārā mīlestības valoda, dāvanas bērnam var nozīmēt gaužām maz. Vecākiem ir labi nodomi, bet dāvinot viņi nepamierina bērna emocionālās vajadzības.

Ja šīs dāvanas ātri tiek kaut kur nogrūstas, ja bērns reti pateicas par tām, ja viņš nerūpējas par tavām dāvanām, ja tās nenovērtē, ir liela iespēja, ka dāvanu saņemšana nav viņa primārā mīlestības valoda. Savukārt, ja bērns izplūst pateicības vārdos, ja rāda dāvanu citiem un stāsta, cik tu esi brīnišķīgs, nopērkot dāvanu, ja rūpējas par velti, noliek to vietā, tur pa rokai un vienmēr nospodrina, ja spēlējas ar to ilgāku laiku, tad iespējams, dāvanu saņemšana ir viņa primārā mīlestības valoda.

Ko iesākt, ja tava bērna primārā mīlestības valoda ir dāvanu saņemšana, bet neko daudz nevari atļauties? Atceries, ka ne jau dāvanas cenai vai kvalitātei ir nozīme; svarīga ir doma. Daudzas dāvanas vari izgatavot pats, un bieži vien bērns vairāk priecāsies par šādu dāvanu nekā par dārgu, ražotu velti.

Mīlestības darbi

Kad bērni ir mazi, vecāki nemitīgi veic mīlestības darbus viņu labā. Ja viņi to nedarītu, bērns nomirtu. Bērna dzīves pirmajos gados vanošana, barošana un ģērbšana prasa daudz laika. Tad sākas gatavošana, veļas mazgāšana un gludināšana. Pēc tam nāk maiziņu sagatavošana līdzīgai ņemšanai, braukšana pakaļ uz skolu un palīdzīga roka ar mājasdarbiem. Daži bērni šādu rīcību uztver kā pašu par sevi saprotamu, bet citiem bērniem tas paūž mīlestību.

Ja jūsu bērns bieži novērtē vienkāršus mīlestības darbus, tas nozīmē, ka viņam vai viņai tie ir emocionāli svarīgi. Tavi mīlestības darbi izsaka mīlestības būtību. Kad tu palīdzī viņam tikt galā ar dabas zinātņu projektu, tas ir kas vairāk par labu atzīmi. Tas nozīmē: „Mani vecāki mani mīl.” Kad tu labo divīteni, tu paveic ko vairāk, nekā vienkārši uzdabū atvasi atpakaļ uz braucamrīka. Tu piepildi viņa mīlestības tvertni. Ja bērns uzstājīgi piedāvā palīdzību tavos darba projektos, tas, iespējams, nozīmē, ka, viņaprāt, tas ir veids, kādā izpaust mīlestību, un bērna primārā

